ionuț caragea

Absența a ceea ce suntem

fides

Pentru Tony, Vanessa, Ina şi Marcel

Autorul

De acelaşi autor:

– *Delirium Tremens*, Ed. Stef, Iaşi, 2006 ;
– *M-am născut pe Google*, Ed. Stef, Iaşi, 2007 ;
– *Donator universal*, Ed. Stef, Iaşi, 2007 ;
– *Omul din cutia neagră*, Ed. Fides, Iaşi, 2007 ;
– *33bis*, Ed. Fides, Iaşi, 2008 ;
– *Analfabetism literar*, Ed. Fides, Iaşi, 2008 ;
– *Dicţionarul suferinţei*, Ed. Fides, Iaşi, 2008 ;
– *Negru Sacerdot*, Ed. Fides, Iaşi, 2008.

© 2009 by Ionuţ Caragea, Montréal
www.ionutcaragea.ro

Editura Fides, Iaşi.
www.fides.srw.ro
ISBN 978-973-8930-40-7
Coperta: Vlad Turburea

Ionuț Caragea

Absența a ceea ce suntem

FIDES

Gardian al spiralei din capcana viselor
sau
Ordinea firească a suferinței ?

Sub semnul viselor, căutării dinspre singurătate către suferință şi, poate, printre câteva miresme de dorite răspunsuri, pentru că, de fapt, „viața este un strat subțire de pământ/ sub care morții se pot întinde cât vor”, ar putea fi situat acest nou volum al lui Ionuț Caragea. Iar lumea ? Cum, pentru cine, în ce fel o vedem sau în ce fel *este* ea de fapt ? „Adevărata lume este a celor singuri”, scrie Ionuț Caragea (în *Marea singurătate a zborului*), iar cuvintele şi ele singure, strivite „de nişte paşi”, „rămase pe drumuri”, venite „dintr-o masonerie a nopții” ori poate din vreo „inimă cu obloanele trase”, „muşcă din carne”. Şi ele, poate ca şi oamenii, vin din vreo „desagă cu dorințe spuse în van” a sorții. E şi o lume uneori, parcă, îmbrăcată cu „haina pe dos”, „în care dumnezeu şi lucifer/ vorbesc şi vorbesc/ pe limba lor păsărească”. O lume în care ne apasă până la durere „absența a ceea ce suntem”. O stare care implică, în viziunea poetului, re-construirea/ re-definirea realității, a lumii, a propriului statut, a propriei ființe, în ultimă instanță. Aşadar, când „viața este o apă curgătoare” şi curgerea ei înseamnă să arunci „o piatră în apă”, apoi tot ce ai de făcut e să asculți „numele celui ce urmează să moară”, eşti oare *gardian al spiralei din capcana viselor* sau aceasta este pur şi simplu doar *ordinea firească a suferinței* ?

Cum şi în ce fel diferă poemele din acest volum de cele scrise anterior ? Să aruncăm o privire retrospectivă, mai ales asupra primelor patru volume.

Scriam cu privire la volumul *Donator universal*, al treilea publicat de autor (primul fusese *Delirium tremens*), că, poate, cel mai bine s-a definit pe sine şi creația lui – aş adăuga acum – aşa cum era la acea vreme – în al doilea volum (*M-am născut pe Google*): „nu voi uita mama întindea rufe pe sârmă/ au rămas doar cârligele familia mea/ şi-au luat cu toții hainele şi au plecat/ fără să lase nici măcar un petec” – *Bate vântul, mi-este frig şi tuşesc*, şi „m-am născut pe Google/ am deschis ochii şi am privit printr-o fereastră/ către cealaltă lume căreia probabil trebuia să-i spun Mamă” – *M-am născut pe Google*. Adăugam că cele trei volume

apărute până atunci nu difereau substanțial din punct de vedere tematic/ stilistic, excepția fiind, oarecum, cuvântul înainte al autorului din *Donator universal*, în notă confesiv/ explicativ/ sentențioasă. De altfel, acestea erau şi în nota poeziei sale, dublate de ironie, introspecție (uneori o oglindă în care vede fie un colț de lume, fie pe sine în lume), observația (de la banal, tern, truism, la profund, grav). Uneori poezia pare un jurnal/ îndreptar, parcă doreşte să împărtăşească/ povestească cititorilor prin ce a trecut, ce a învățat din viață, experiența lui (pe care o consideră din multe puncte de vedere semnificativă). Alteori versurile par eboşe din cotidian/ tern („eu conduc lumea/ nu lumea mă conduce pe mine.../ însă cum poți conduce lumea fără carnet de şofer ?/ în oraşul tău nu sunt taxiuri, iubito"), dar adesea creează imagini reuşite („îmi fumez sângele/ cu degete fără filtru/ mă droghez cu dragostea mea/ bolnavă de cancer"). Alteori parcă ar fi o lecție de viață sau, poate, o confesiune amară („lasă durerile să fie amare/ învață să trăieşti fără speranță/ lasă uimirea să-ți ghilotineze/ toate semnele de întrebare"). Unele poeme sunt scurte (sau din strofe cu puține versuri/ cuvinte), frizând conciziunea cu iz oriental – însă numai formal. Alteori, par nişte „definiții" personale (*Afară din suflet*, *Aritmie, Eu la pătrat* ş.a.).

Subliniam, când scriam despre al patrulea volum al său, *Omul din cutia neagră*, că a-l cataloga/ analiza pe autor în funcție de faptul că trăieşte în Canada (să spunem ca „poet al exilului") ar fi dificil, din mai multe puncte de vedere, dincolo de conotația strictă a cuvântului „exilat". Probabil cel mai semnificativ ar fi că „înstrăinarea" este în poezia lui altceva – poate „convertită" mai ales într-un anume fel de a percepe pe „a fi departe" sau „a fi singur" (de altfel, scria: „numai singurătatea îți poate aduce profund împlinirea").

Comparând atunci felul în care resimte plecarea un poet din exilul albanez în S.U.A. (îl citam pe Leom Kolmnela), cu accentele rupturii de patrie, uneori versul având un aer de dezorientare/ decepție/ înstrăinare, sau, având în vedere şi diferențele de limbă/ mentalitate, cum vede un arab înstrăinarea de propria țară şi alienarea în cea aleasă (citam pe Hassouna Moshabi, cu romanul *Întoarcerea la Tarshish*[1], şi pe poetul yemenit Reem el-Ban, care

[1] Tarshish – vechiul nume arab al Tunisului.

scria, în *Emigrantul*: „Patria mea mi-a distrus identitatea națională/ Și mi-a schimbat profilul personal/ Dintr-un bun cetățean/ Într-un turist – nimic mai mult"), scriam că la Ionuț Caragea, în mod evident, nu este vorba despre o astfel de percepție a depărtării de „Acasă". Încercând o racordare a sa la un spațiu poetic anume (amintind o posibilă discuție despre diferențele între creația celor plecați de acasă înainte de 1989, comparativ cu a celor care au plecat după acest an de schimbări profunde în România/ în lume), conchideam că este greu, altfel spus, să definim poezia lui Ionuț Caragea punând față în față modul cum se scrie în România (nu uităm că a pornit pe calea poeziei – despre care spunea, de pildă, că „e o trecere de pietoni între viață și moarte" ; sau: „fiecare poezie este o reîncarnare sub o altă limbă de moarte" – publicând constant pe net, fiind în contact permanent cu site-urile de poezie românească), ori că s-a „adaptat", acceptând/ adoptând ce înseamnă tematica, felul de a scrie din Canada sau, extinzând, America de Nord (cu tendințe/ trenduri ș.a.). Deși sunt unele elemente care îl apropie de acest spațiu, cu preocupările și angoasele lui (suferința/ singurătatea/ lipsa de comunicare sau o doză de superficialitate a relațiilor, angoasele, în oarecare măsură alienarea ș.a.), acest fapt este destul de puțin vizibil, atât în ce privește construcția poetică, cât și inclusiv maniera de alcătuire a tropilor. Să ne oprim puțin asupra aspectului identitar.

Discutând despre maniera în care s-au „adaptat" românii în S.U.A. (și, măcar din unele puncte de vedere am putea extrapola și pentru Canada), Gheorghe Florescu scria[2]: „confruntați cu grave adversități de ordin național, dar și cu numeroase dificultăți economice, românii au «descoperit» America mai târziu decât alți europeni, adoptând apoi o atitudine de expectativă prelungită față de o experiență care reclama o «ruptură» identitară, fără de care nu era posibilă «americanizarea». Așa se explică faptul că apariția și apoi afirmarea unei comunități românești în spațiul dintre Atlantic și Pacific nu s-au produs ca niște acte spontane, lesne explicabile, ci au rezultat unui proces istoric, rămas încă neelucidat până azi." Apoi adăuga: „Românilor rămași în țară le-a trebuit mult timp până să accepte că fiecare dintre compatrioții care au trecut

[2] Gheorghe Florescu, *Naufragiile întrebării. Oameni și cărți*, Editura Convorbiri literare, Iași, 2008.

Atlanticul, stabilindu-se în Statele Unite, erau americani, deci semeni de-ai lor care puteau refuza orice legătură cu fosta lor patrie sau cu aceea a părinților lor… Dar chiar şi azi, mulți români refuză să-i considere pe românii americani numai ori şi americani". Şi: „Indiferent, însă, ce credem noi despre ei sau ce gândesc ei despre noi, o legătură organică există – şi nu una întâmplătoare".

Care este acea legătură la Ionuț Caragea, cât de „adaptat este el la noua lui țară, în ce măsură se reflectă aceste elemente în poezia/ mentalitatea/ activitatea lui literară este greu de spus în detaliu. Cert este că doreşte să fie parte (activă) din comunitatea română din Canada, doreşte să scrie şi să publice în țară sau în Canada în limba română, participă pe internet la publicațiile în limba română. La o repede analiză, putem reitera că lecturile destul de bogate, plecarea din țară, experiența ruperii de locurile natale, toate sunt prezente, în varii proporții, în poezia autorului, care scrie parcă neavând în vedere canoane/ reguli, ci mai mult dorința de a se confesa, de a „spune" (uneori apropiindu-se de retoric, cu instrumentele de rigoare), de a ieşi din capcana amintirilor (afirma, în altă carte: „să mă dau afară/ din suflet"). Cultivă metafora, cu unele diferențe de nuanță de la un volum la altul. Şi în acest volum merge pe aceeaşi linie – unele figuri de stil sunt de o originalitate aparte, altele sunt atinse şi de uşoare tuşe de prețiozitate (este evident că autorul este mai atent la ideile pe care doreşte să le aşeze în scenariul său, decât de tropi). Dar, cu toate acestea, chiar dacă, de pildă, singurătatea este o temă des „călcată" în poezia lui Ionuț Caragea („adevărata lume este a celor singuri" – *Marea singurătate a zborului*), nu putem vorbi, reluăm, de alienare, de înstrăinare, de sentimentul ruperii, frângerii de țară şi limbă, de cel al „pierderii", „rătăcirii" pe pământ străin.

Acum (la al nouălea volum de versuri) a păstrat în multe privințe coloratura din primele trei volume, dar tonalitățile, modul în care construieşte versul mi se par a fi mai limpezite. Aşadar, dacă privitor la celelalte volume scriam că poezia lui pare a reflecta mai curând îmbinarea între căutarea unui stil propriu, a unui limbaj în care să-şi îmbrace discursul, uneori cu rezultate ca „balansul" între ironie şi introspecție, observație (aparent) detaşată şi ludic, „joaca" de-a cuvintele sau/ şi drumul între două „lumi", virtuală şi reală, cred că de acum autorul a ales modul în care va merge pe drumul poeziei, desigur aceasta neînsemnând că a ales să

nu mai caute, să schimbe. Dar, urmărind volumele, constatăm că tematicile au rămas aceleaşi, cu nuanţele de rigoare (de pildă în acest volum iubirea este, totuşi, mai puţin apăsat căutată, dar, în fond: „în dragoste/ *nimic nu e scris cu fierul roşu/ pe pielea destinului*" – *Suprema emoţie*) şi cu amendamentul că a ajuns la o manieră a „rostirii" versului. De pildă şi volumul *Absenţa a ceea ce suntem* este, ca toate celelalte, un expozeu, o „călătorie" despre/ prin experienţa sa de viaţă, un excurs pe drumul sinelui dinspre întrebare spre adevăr – „un adevăr care se hrănea pe sine cu adevăruri / lăsate de izbelişte / un adevăr care devenise un monstru". Adevăr pe care, aidoma unui Ahab în haine cu petece din cuvinte şi întrebări/ căutări, l-a „alergat" „prin oceanele lumii", iar când l-a „întâlnit", scrie autorul, „am vrut să-i înfig harponul adânc în inimă" (*Adevăr lipsă*). Adevăr (hrănindu-se aidoma unui „monstru" cu „tone de adevăruri minuscule") pe care, deşi l-a privit „cu ochi blajini", nu l-a atins, până la urmă, niciodată. Văzându-se pe sine ca un „gardian al speranţei", agăţându-se „de un gând ca de un colac de salvare/ atunci când toate apele cresc şi cerul/ are culoarea înecului" sau „de proiecţia eului/ ce-ţi întinde o mână", hălăduieşte prin „dimensiunea iluziei veşnice". De la singurătate la suferinţă (căci „toate lucrurile sunt în ordinea firească/ a suferinţei" – *Inventarul sentimentelor*), moarte, căutarea „locului" său, în plan ontologic dar şi fiinţial, autorul îşi caută drumul, adevărul, caută răspunsuri pentru a se defini sau pentru a defini „absenţa a ceea ce suntem". Iar când „inima îţi face inventarul sentimentelor", scrie el, afli şi că „viaţa este o apă curgătoare", dar şi „un strat subţire de pământ/ sub care morţii se pot întinde cât vor", este tot, „cât vezi cu ochii/ norii soarele stelele cerul şi luna". În fond, un om nu e „nimic nou sub Soare", „doar o umbră descheiată la şireturi/ cu mâinile-n buzunare" rătăcind prin lume în căutarea răspunsurilor sau pur şi simplu trăind. Trăind într-o lume parcă alcătuită din lumi-straturi paralele/ separate, care nu ajung să se întâlnească – „oamenii dedesubt zeii deasupra". Fără a practica tonul de *lamentu*, autorul caută adesea generalizarea în locul individualizării/ particularizării. Dar… dacă „adevărata lume este a celor singuri" ce cale ai când ştii, când speranţa nu mai există nici măcar îmbrăcată în voalurile iluziei, când eşti predestinat să fii singur ? Când ceilalţi sunt, când chiar tu eşti sub zodia absenţei şi cuvintele sunt „rămase pe drumuri",

căzute sub paşii atâtor absenţe, „strivite de paşi înghiţite de umbre”, când simţi „toate cuvintele ascunse de gura lumii” – *Magia cuvintelor cu dinţi ascuţiţi ?* Când vorbele sunt nefolosite pentru că şi comunicarea e absentă ? Scrie autorul: „Te pierzi în mulţime/ mergi lovindu-i cu umerii/ pe toţi ceilalţi”, căci trebuie ca cineva să ştie calea „spre marea singurătate a zborului”.

Dacă ar fi să vorbim şi despre unele schimbări de ton, să ne oprim, de pildă, la dragoste şi la Dumnezeu. Dragostea, subiect major pentru autor în celelalte volume, însemnând mai ales căutare („ce mă ţine în viaţă/ este iubirea neînţeleasă” ; „i-am dat iubirii tot ce aveam/ ca pe o ultimă şansă” – *Măiastra călătoare*), suferinţă („din palma ta sărutul/ învaţă să zboare/ căzând în prăpastia dintre noi” – *Inima mea trage clopotele*), puţină speranţă („te voi iubi prin lipsa mea/ prin neatingerile mele/ prin tăcerea mea/ prin tot ce este Incomensurabil” – *Mă voi întoarce*), decât, mai rar, împlinire, în acest volum poate avea „dinţii ascuţiţi”, poate fi „apocaliptică”, „ucigătoare de tihnă”, „cu factor umiditate”, „orfană de trup”. Poate că, într-adevăr, pentru Ionuţ Caragea, dragostea este, cum scria în alt volum, „o intersecţie cu sens giratoriu/ te-nvârţi în jurul aceleiaşi inimi/ până rămâi fără lacrimi” – *Autostop*, sau un „ocean fără ţărm” – *Arca poetului*. Sau poate, cum scrie în acesta, „poezia este dragostea. odată ce iubeşti,/ vei iubi pentru totdeauna” – A *fi sau a nu fi poezie*.

În volumele anterioare autorul avea propriile „conversaţii” cu/ despre Dumnezeu (care, până şi el, „s-a născut bătrân”, dar „este capabil/ să ne asculte pe toţi/ să ne privească să ne iubească” – *Sub talpa unui pantof*), căutările, drumurile către/ dinspre Domnul, trasarea unui drum între sine/ suflet şi divin cu pendularea pe o punte îngustă între orgoliu/ egocentrism („Eu^2 = Dumnezeu” – *Eu la pătrat* ; „iau cuvântul în mâini şi lupt/ ca un erou pe frontul suferinţei/ pentru eradicarea fărădelegilor sfinte” – *Abdicarea lui Dumnezeu* ; „eu conduc lumea/ nu lumea mă conduce pe mine” – *Fără carnet*) sau, poate, mai curând o specie personală de nihilism („am primit un mesaj de la Dumnezeu/ îmi spunea că va veni o zi în care/ va exista o singură biserică universală/ credinţa, da, credinţa va fi o stare/ de euforie declanşată de o perpetuă mişcare/ spre nihilism”) şi credinţă. Şi Dumnezeu e parte la „jocul” vieţii autorului, între tangibil/ real şi virtual: „îi voi

da lui Dumnezeu remove/ de pe lista favoriților mei/ și voi striga tare/ Yahoo !" – *Yahoo*.

În *Absența a ceea ce suntem* autorul „ajunge" în fața unui „cer fără scări", în care Dumnezeu, „aflat în stare de faliment/ de la atâtea vieți neprofitabile", „locuiește la ultimul etaj". Sau, în altă parte: „Dumnezeu poate fi orice", „chiar și pixul ce refuză să scrie", „chiar și-un poet cu jumătate de normă", ori „bătaia de joc/ sau jocul bătăii de inimă". Poate fi „supunerea/ presupunerea sau prea sus punerea", poate fi „tot ceea ce este și nu este", căci *„nimic nu-i bătut în cuie de dragul crucii*".

Desigur, fiecare cititor are privilegiul și căderea să recepteze o poezie în felul lui. Dar Ionuț Caragea, o voce lirică interesantă, se pare, a ales cum va merge pe drumul poeziei (păstrându-și, în linii mari, cu nuanțări de la un volum la altul, tematica). Deși probabil, așa cum este firesc, poate rămânând, poate nu „gardian al spiralei/ din capcana viselor", poate străbătând dincolo de perdeaua care învăluie „ordinea firească a suferinței" (la fel cum a pășit, în acest volum, dincolo de „joaca" de-a cuvintele sau/ și drumul între două „lumi", virtuală și reală) va mai căuta și va găsi „cheia de la porțile cerului", cele care „țin cuvintele sub cheie", după care va alege o altă cale.

Marius Chelaru

Omul păianjen

să te agăți de un gând ca de un colac de salvare
atunci când toate apele cresc şi cerul
are culoarea înecului

să te agăți de proiecția eului
ce-ți întinde o mână
din dimensiunea iluziei veşnice

şi să nu ştii cine salvează pe cine

să fii omul păianjen agățat de razele soarelui
prinzând în culori *rogvaiv*
speranțele oamenilor
şi lacrimile Dumnezeului aflat
în stare de faliment
de la atâtea vieți neprofitabile

să nu-ți trezeşti păsările din tine
te vor lăsa fără anotimpuri
şi inima ta va rămâne
doar un cuib părăsit

să fii un gardian al spiralei
din capcana viselor

Poemul fără de sfârşit

sunt singur ca un mort pe fundul apelor tulburi
şi scriu poemul fără de sfârşit
poemul trist al stepelor
şi morilor de vânt
poemul beznelor intrate
în rutină

cât de greu este să-mbătrâneşti
departe de tine însuți
fragedă vârsta primului strigăt
fragedă iarba cosită
mirosul
moartea ne ia pe toți
cu frumosul

sunt singur ca un mort pe fundul apelor tulburi
şi scriu poemul fără de sfârşit
poemul trist al muților cu geamăt în surdină
poemul trist al orbilor ce n-au văzut lumină
poemul la care numai moartea are drepturi de autor

Patruzeci de zile

nimic nou sub Soare
doar o umbră descheiată la şireturi
cu mâinile-n buzunare
şi şapca trasă bine pe cap
o umbră fără glas, fără nume
o umbră rătăcită prin lume
căutând un om descheiat la şireturi
cu mâinile-n buzunare
şi şapca trasă bine pe cap

un om care trecuse cu o zi înainte
prin răspântia viselor
un om care vărsase o lacrimă
la troița umbrelor

Inventarul sentimentelor

şi iar îți face inima inventarul sentimentelor
toate lucrurile sunt în ordinea firească
a suferinței

viața este un strat subțire de pământ
sub care morții se pot întinde cât vor

morții dedesubt viii deasupra

şi iar îți face inima inventarul sentimentelor
toate lucrurile sunt în ordinea firească
a suferinței

viața este o apă curgătoare
aruncă o piatră în apă şi ascultă
numele celui ce urmează să moară

pietre la fund pietre la mal

şi iar îți face inima inventarul sentimentelor
toate lucrurile sunt în ordinea firească
a suferinței

viața este cât vezi cu ochii
norii soarele stelele cerul şi luna

oamenii dedesubt zeii deasupra

şi o pasăre oarbă
cu ciocul încovoiat
spre propria inimă

Suprema emoție

nimic nu e scris cu fierul roşu
pe pielea destinului
ei, doar un gest din suprema emoție
suprimă emoția ?
şi uite-aşa viața devine
o carieră luuungă de avocat
o muncă silnică
într-o carieră de piatră
o carieră militară în care trebuie să stai de gardă
în timp ce restul dorm
şi să-i dai raportul celui ce-i pasă
doar de lege şi ordine
mă-ntreb de ce nu alegem o carieră
în dragoste
nimic nu e scris cu fierul roşu
pe pielea destinului
ei, doar un gest din suprema emoție
suprimă emoția ?

Marea singurătate a zborului

adevărata lume este a celor singuri
ştii şi totuşi te pierzi în mulțime
mergi lovindu-i cu umerii
pe toți ceilalți
şi nimeni nu-şi ridică
perechea ascunsă de aripi
poate că lumea este toată a ta
a celui rătăcit printre oameni
şi cine să zboare
şi cine ştie calea
spre marea singurătate a zborului

Dans nupțial

privesc în ochii tăi efemeridele
şi merg încet-încet
pe drumul îndepărtării de sine
către un ultim dans
nupțial

Filozofia chibritului

viața unui băț de chibrit
constă în arderea lui
când îşi dă flacăra
unei țigări cu sufletul risipit
în cercuri

Magia cuvintelor cu dinți ascuțiți

să simți cuvintele cum muşcă din carne
cu dinții lor ascuțiți
şi numai sângele tău
să le aducă mai aproape de suflet

de unde veniți voi cuvintelor
din ce masonerie a nopții
din ce magie albă a zăpezilor veşnice
din ce inimă cu obloanele trase
din ce desagă cu dorințe spuse în van

să simți cuvintele toate cuvintele
rămase pe drumuri
strivite de paşi înghițite de umbre
să simți toate cuvintele ascunse de gura lumii
ascunse de nevoile imperative
ale unei iubiri cu dinți ascuțiți

O mie de porți, o mie de chei, o mie de şoapte

Ionuț Caragea & Andreea Trifu

porțile cerului au cuvintele sub cheie
cuvinte îmbrăcate-n secrete, rămân în umbră
silabisind în şoaptă: tă-ce-re
porțile sărutului au cuvintele sub limbă
cuvinte îmbrăcate-n dorințe, rămân perplexe
silabisind în şoaptă : plă-ce-re
porțile singurătății au cuvintele sub piele
cuvinte îmbrăcate-n lacrimi, rămân pe obraji
silabisind în şoaptă : du-re-re
o mie de porți, o mie de chei, o mie de şoapte
şi o singură trecere în neființă
eu sunt oraşul
tu eşti cheia oraşului întemnițat de gânduri
oraşul cu străzile îmbrăcate-n beznă
oraşul cu soldăței de plumb
silabisind în şoaptă : pu-te-re
lanțuri, îmi port umbra în lanțuri
tu eşti cheia îmbrăcată-n rugină
silabisind în şoaptă: ui-ta-re

Cântecul păsării moarte

cântecul inimii mele
este cântecul păsării moarte
noaptea coboară coboară
învelindu-mă cu mantia rece
şi oare mai vine dimineaţa
să-mi întind aripile
să-nvăţ din nou şi zborul
şi strigătul şi prăbuşirea

cântecul inimii mele
este cântecul păsării moarte
noaptea coboară coboară
ca o pasăre de pradă
îşi înfige ghearele şi mă ridică
până dincolo de ziduri
în lumea aceea
în care dumnezeu şi lucifer
vorbesc şi vorbesc
pe limba lor păsărească

Soarele mort

mais c`est dans la tendresse d`une première pluie
que nous mourrons

Marie-Claire Blais

inima-mi bate în ritmul unui cortegiu funebru
merg pe aceeaşi stradă
acelaşi drum spre casă cu scleroză în plăci
undeva departe se aude un cântec de jale
soarele mort
soarele mort şi păsări stau de priveghi

ce lume este asta îmbrăcată cu haina pe dos
ce lume este asta în care timpul
învaţă să meargă în cârje
ce lume este asta în care nevoia de somn
este nevoia vitală de a muri o dată pe zi
vise ce vise străine mai bat la porţile întredeschise
ce cuvinte ce cuvinte domnule poet
inima mea se umple de frumuseţea unor cuvinte
la fel cum coşciugul se umple
de frumuseţea unui mort

merg pe aceeaşi stradă
acelaşi drum spre casă cu scleroză în plăci

Mormânt acoperit de flori

pour Catherine Simonet

chiar şi pentru o secundă
m-ai pus acolo pe talerul inimii tale
chiar dacă eram un cuvânt
o poezie
sau un mister
m-ai pus acolo pe talerul inimii tale
şi ai simțit primejdia
dragostea mea ucigătoare de tihnă
dragostea mea apocaliptică
tu nu voiai să fii cucerirea războaielor mele
nu erai marginea de vis unde
îmi vindeam lacrimile morților
pentru o picătură de sânge
doar pentru o picătură de sânge
ce păcat, o zei, ce păcat
am devenit prieten cu privirea
fără tânguirea privirii
am devenit prieten
cu ceea ce-mi viscolește sufletul
ca o armată de corbi
ce păcat, o zei, ce păcat
am devenit cuvântul şi doar cuvântul
care-mi permite neîncetat să mă rog
la mormântul meu acoperit de flori

Lacrima mortis

ce doare mai tare ca lipsa durerii

doi ochi se bat pe o lacrimă

rămasă neplânsă

Drumul pierzaniei

nu e durere mai mare ca naşterea

să mergi pe drumul pierzaniei

cu martori la fiece pas

Oaselor, oaselor, frigului oaselor

priveşte atent prin transparența moale a cărnii
adevărul aparține doar oaselor
priveşte atent prin păienjenişul venelor înfometate
adevărul aparține doar oaselor
priveşte atent şi lasă atingerile
să rabde de singurătate
din pământ ne naştem
în pământ ne întoarcem
adevărul aparține doar oaselor

şi toate cuvintele
din măduva roşie a imaginației mele
şi toate cuvintele pe care le-am pus
pe catapeteasma durerii
îți rămân mărturie
adevărul aparține doar oaselor

vorbeşte, vorbeşte şi iar vorbeşte
până vei învăța să taci
adevărul aparține doar oaselor
oaselor, oaselor, frigului oaselor

16-04-2008

Iubiri echidistante

Ioana Florea & Ionuț Caragea

cum este
să-ți chiorăie mațele de foamea celuilalt
şi să vezi că nimic nu este perfect
din punctul de vedere
al imperfecțiunii
căutăm mereu ceea ce ne lipseşte
renunțând la ființe
ce ne lipsesc şi mai mult

atât de frumos este omul din tine
încât dumnezeu a făcut o rezervare pe numele tău
acolo în tărâmul suferinței

poate că eşti menită să închini mereu lacrimi
să fii roua de pe frunze
pe care să o guste insectele
să hrăneşti minți, inimi

şi doar eu să mor
încet încet

Metastaza zăpezii

aici fiecare poet îşi are propria identitate
cu palmele ca nişte frunze de arţar
în culorile verii indiene
cu metastaza zăpezii în suflet
făina oaselor unui dumnezeu exilat departe
mai departe decât frigul arctic
ce îşi agaţă sutana la uşi

orbesc de atâta zăpadă orbesc
şi tot ce-mi rămâne este marea mea cea neagră
ca un corb cu gingii însângerate
ca un corb cu lacrimi în ochi
zburând în fiecare seară la marginea viselor mele
redându-mi vederea de-altădată

aici fiecare poet îşi are propria identitate
nopţi de vis şi coca cola
nici măcar vinul nu mă mai lasă
să mă pierd în apoteoza delirului
nici măcar fumul cu miros de cireşe sau piersici
nici măcar pozele cu iubirile
pe care le-am zidit în poeme matusalemice
nimic nimic nimic

încet încet metastaza zăpezii
mă transformă într-un om trist de zăpadă
căruia nicio primăvară
şi nicio zi de doisprezece aprilie
nu-i va topi zâmbetul lipsă

ivan poetul

moartea îmi spune să scriu testamentul
eu scriu poezii
îmi spune că nu se face aşa
eu fac pe prostul
moartea vine în cartea mea
o las să termine
şi-o-nchid între coperți

plictisit de atâta viață
mă citesc şi aflu
că mi-a murit moartea

Glezna unei metafore

nu vrei să mă cauți prin sertarele
unei aduceri aminte
scrisorile în care-ți spuneam
de străzile încurcate cu alți trecători
scrisorile în care-ți spuneam
de iedera timpului
umbrind ferestrele viselor
nu vrei să ştii cine sunt
şi câte flori în poeme ți-am dat
şi câte virgule am şters între aşteptările noastre
şi câte cuvinte am sărutat
până la glezna unei metafore...

Căutându-te

departe şi mult prea departe
iluzii în carcera timpului
atâtea forme ale absenței
îmi bat la porțile
închiderii-n sine

departe şi mult prea departe
eternitatea deja a trecut
în Care de foc
lăsând în urmă pulberea de stele
spre care privesc mereu
căutându-te

Rendez-vous pe falezele eternității

bărbatul din tine se iubeşte cu femeia din mine
s-au spus multe poveşti despre cei ce ne locuiesc
dintotdeauna fără să spună nimic
bărbatul din tine se-mbată adesea
scrie poeme filosofează
fumează opium înnebuneşte caută caută
o ieşire uneori o mulatră
femeia din mine iubeşte ploile
e plecată de-o viață la cules de îngeri şi tot
cu mâinile goale
îşi acoperă sânii…

mi-am petrecut o viață prin elegiile morții
îndrăgostit de litanii satanice
de corbi de ospicii de plumb
de mucegaiul florilor

şi niciodată dar niciodată
n-am murit îndeajuns ca femeia din mine
să fie liberă
să se-ntâlnească pe falezele eternității
cu bărbatul din tine

Unison

şi tu îți vei aduce aminte
şi tu, şi tu, şi tu
de clipele-acelea când sufletele noastre
erau la unison
când amândoi eram un singur poet
pe care nicio viață de pe pământul acesta
nu-l poate cuprinde într-un singur trup

ceva din noi va rămâne aici
prin cărțile mele
ceva ce va revoluționa istoria Eu-lui
când noi ne vom ridica la pătrat
Noi² în aceeaşi ridicare la cer

aceeaşi sacralizare-a cuvintelor
oricât de banale ar fi
cuvintele
există şi un rai al cuvintelor
există şi o iertare a tuturor injuriilor

nu mi-a fost teamă să cred că există
ceva mai mult decât mine
şi tocmai de aceea
voi iubi necuprinsul începând
cu atingerea ta

şi tu îți vei aduce aminte
şi tu, şi tu, şi tu
de clipele-acelea când sufletele noastre
erau la unison
două inimi într-o inimă singură
şi două vieți şi două morți în aceeaşi criptă

mă opresc şi nu mă opresc

Monarhia fluturelui

fluturele
polenizează lumina
stelelor

viața se naște
dintr-o bătaie de aripi

larvele-n cocon
așteaptă primăvara
eternității

În brațele crucii

cum ar fi să mor de propria poezie
înecat în propriul meu sânge
asfixiat cu propriul meu suflet
cum ar fi să mor de la rădăcinile umbrei
şi până la vârful aripii mai aproape de Soare
nimic să nu scape credincioşilor viermi
cum ar fi să mor în brațele crucii
cum ar fi să mor în fulgerul crucii
zi tu searbădule nălucă fotogenică
paria profesionist prin ungherele vieții
cum ar fi ?

Absența a ceea ce suntem

mai întâi oamenii şi apoi profeţiile lor
suntem ceea ce suntem şi totuşi căutăm un răspuns
nu credem în alți dumnezei în alți dumnezei nu credem
mai întâi oamenii şi apoi profeţiile lor

tot ce atingem pare străin
firească atingerea străin sentimentul
nu credem că este ceva mai străin decât noi
nu credem în fapte şi totuşi nimic
din gânduri nimicul

nu credem în alți dumnezei în alți dumnezei nu credem
ne doare absența a ceea ce suntem

Filozofia durerii

durerea mai filozofică acum
îmbătrâneşte odată cu mine
nu are frăgezimea în care să urle
sau plânsul acela naiv

durerea mai filozofică acum
iubeşte odată cu mine
încă mai iubeşte odată cu mine
şi încă mai iubeşte odată cu mine
împarte himere împarte aceeaşi tristeţe
duel în faţa oglinzii în faţa
acestui poem lipsit de speranţă

durerea mai filozofică acum
vorbeşte cu cât mai puţine cuvinte
mai singură tot mai singură
şi mai stăpână pe sine

durerea priveşte în jos
în Cer durerile niciodată n-ajung

Înghițitorul de noduri

nu este o crimă să omori timpul
numai că fă-o curat
nu lăsa urme
nu, nu, nu-i lăsa să te prindă

ştii bine la ce mă refer
nu lua din timpul celorlalți
nu, nu, nu lua din timpul celorlalți
ucide doar timpul tău
închis în ceasul solar al singurătății
în care doar umbra îți arată
ora exactă
ora la care venele se-ncolăcesc
într-un nod gordian
la încheietura mâinii stângi
ora la care înghițitorul de noduri
înghite săbii
nu este o crimă să omori timpul
nu, nu, nu este o crimă…

Niciodată acum

prin fața mea trece femeia
trece ca o gondolă prin umezeala ochilor
dar niciodată adânc
niciodată mai aproape de inimă

şi cad la patul lui Procust şi scriu
îmbătrânind în carnalul sicriu
fără ca sângele meu
să-l ungă la suflet pe Dumnezeu
şi între cer şi pământ
mă doare absența fiecărui cuvânt

prin fața mea trece femeia
dar niciodată acum

Trăiesc în lumea imaginației mele

trăiesc în lumea imaginației mele
născut nu făcut e rodul suferinței cuvântul
trăiesc în lumea imaginației mele
născut nu făcut e rodul suferinței cuvântul

două lumi şi o singură inimă
o bătaie aici o bătaie dincolo

trăiesc în lumea imaginației mele
cuvântul desparte o mare de sânge
promis e tărâmul promisă tăcerea
nimic nu ne ia cu mâna durerea
doar moartea doar moartea doar moartea

cu toții ne spunem trăieşte prezentul
profită de viață căci viața e scurtă
cu toții ne ținem cu mâna de burtă
şi râdem dar cine va râde la urmă mai bine
ca moartea ca moartea ca moartea

trăiesc în lumea imaginației mele
născut nu făcut e rodul suferinței cuvântul
trăiesc în lumea imaginației mele
născut nu făcut e rodul suferinței cuvântul

două lumi şi o singură cale
un pas înainte şi doi înapoi

cuvântul desparte o mare de sânge
promis e tărâmul promisă tăcerea
nimic nu ne ia cu mâna durerea
la capăt de vene se află mormântul
la capăt de vene se află mormântul
la capăt de vene se află mormântul

Cer fără scări

poți să priveşti aşa la Cer
ca înecatul la suprafața apei
nimeni, dar nimeni nu-ți întinde o mână

poți să priveşti aşa la Cer
ca la o țesătură fină de stele
cu care moartea-ți acoperă ochii
nimeni, dar nimeni nu-ți întinde o mână

şi mai poți să priveşti aşa la Cer
ca la tavanul vecinului de deasupra
care se uită la tavanul vecinului de deasupra

Dumnezeu locuieşte la ultimul etaj
într-un Cer fără scări

Joc de cuvinte

Dumnezeu poate fi orice
chiar şi pixul ce refuză să scrie
din pricina ereziei premeditate
Dumnezeu poate fi orice
chiar şi-un poet cu jumătate de normă
semnând tratate de pace
între nevoi şi dorințe
Dumnezeu poate fi bătaia de joc
sau jocul bătăii de inimă
Dumnezeu poate fi supunerea
presupunerea sau prea sus punerea
Dumnezeu poate fi tot ceea ce este şi nu este
nimic nu-i bătut în cuie de dragul crucii

Totul trece

ieri ți-am spus: viața-i un plâns cu sughițuri
azi îți spun: pentru lacrimi îți trebuie timp
mâine-ți voi spune: totul trece
ca şi mortul prin fața celor
care nu mai pot să mai plângă

fiecare gândeşte
din unghiul lumii înguste
priveşte-i ce haine
ce tocuri
ce fuste
ce boruri înalte
cine minte pe cine

ieri ți-am spus: viața-i un plâns cu sughițuri
azi îți spun: pentru lacrimi îți trebuie timp
mâine-ți voi spune: totul trece
chiar şi dorința asta nebună de viață
totul trece...

15-06-2008

Albastru infinit

doi fraţi trăiau nedespărţiţi
de o bună bucată de vreme
aveau aceeaşi inimă albastră
şi acelaşi sânge albastru
aveau aceeaşi privire albastră
şi aceleaşi lacrimi albastre
aveau aceeaşi iubită albastră
şi acelaşi dumnezeu albastru
doi fraţi trăiau nedespărţiţi
de o bună bucată de vreme
şi într-una din zile unul din fraţi
spuse cu jumătatea de gură a celuilalt
suntem prea mari noi doi pentru o singură viaţă
şi prea morţi pentru o singură cruce
şi atunci unul din fraţi
îşi luă asupra sa păcatul de a fi om

Părul vâlvoi, furtuni cu rochii de mirese

bătrânul cu părul vâlvoi
(furtuni cu rochii de mirese)
trăieşte tragedia imperfectă a omului singur
purtând amintirile ca pe nişte haine vechi
ce se destramă la fiecare plângere

bătrânul cu nume de copil
(timpul se-nşeală numai cu nume bine alese ?)
trăieşte tragedia celor ce n-au mânuit
spada cuvântului

filosofia un os după care aleargă toți câinii istoriei
bătrânețea o artă a celor lipsiți de speranță
descântec într-o închisoare eristică

Ghici cine bate la uşă...

trebuia să vină acasă
o aşteptam în linişte
atât de linişte încât
până şi inima mea
bătea de mai puține ori
şi mai încet

nişte cuvinte
aşteptau de cealaltă parte a uşii
mi-am rugat lacrimile
să mai stingă durerea
mi-am rugat amintirile
să mă lase să uit

şi s-a făcut linişte
atât de linişte încât
a intrat în casă cu toate cuvintele
ce căutau în inima mea
locul de veci

26.06.2008

Poezie narcisistă

se privea în fața oglinzii
oglinjoară, oglinjoară, cine-i cea mai frumoasă din țară ?
un pic de fard, un pic de rimel
oglinjoară, oglinjoară, cine-i cea mai frumoasă din țară ?
dar oglinda avea pe buze tăcerea aceea
care răzbate până dincolo de pereții inimii
care condamnă gândurile la moarte
şi atunci se tăie pe față
pe rânduri, pe cuvinte
pînă când rămase doar semnul de-ntrebare
privindu-se-n oglindă mirat
de propria cocoaşă

26.06.2008

Cele două ruperi de ape*

mama apucase să-mi spună că dacă ar fi născut altcândva, altcineva mi-ar fi luat locul

(Adrian Lesenciuc)

cineva aşteaptă să-mi ia locul
să-mi calce pe urme
să-mi respire aerul
să simtă lumea asta prin toți porii
să plângă şi să zâmbească
şi mai ales să iubească

eu n-am vrut să aştept
m-am aruncat cu capu-nainte
între cele două ruperi de ape
ale celor două mame
mama mea viața
şi mama mea moartea

şi am urlat tatălui nostru care le este în primăveri
sfințească-se numele florilor sale
să mă lase să scriu aşa precum trăiesc
şi să trăiesc aşa precum scriu

astfel încât să nu-mi ia nimeni locul
şi să mă ridic la înălțimea marelui
cuvânt din ceruri

**în memoria nemuritorului Cezar Ivănescu*
şi a nemuritoarei poezii - Turn

Vampirii cuvintelor cu tâlc

Totul se măsoară în poezie.
Cât vrei să scrii, la cât eşti dispus să renunți.
Durerea înnobilează scrisul.
Scrisul curge ca sângele.
Scrisul dur
Ca piatra de pe mormânt.

Unii oameni scot limba, alții trag de ea
Şi cuvântul pe undeva pe la mijloc....
Cuvântul de la care-a-nceput totul.
Totul ce-ncape într-un singur cuvânt
Fără sfârşit.
De limba morților trag cei
Cu sufletul gaj.
De limba lui Dumnezeu trag
Profanatorii de cărți.
De limba cuvintelor trag numai poeții.

Sufletul omului

nicicând nu e prea multă moarte
pentru sufletul omului
nici gândul de moarte, cuvântul de moarte
nici moartea în carne şi oase
nici moartea în moarte

căci mai dulce este moartea
în versiuni lirice
decât viața în perversiuni
biblice

voi cei cu frica în oase
voi cele cu moartea în pântec
sunteți mâncați de vii
şi mă doare sufletul vostru

Să fii poet

să fii romantic şi să spui : hai sictir !
să fii un nimeni şi să fii un martir
să fii ruşinea încercată pe dos
să fii degeaba şi să fii cu folos

să fii pervers din exces de pudoare
să fii timid şi să dai din picioare
să fii creştin şi să-njuri dumnezeii
să fii dorința şi chinul femeii

să fii ascet şi să umbli prin lume
să fii sărac şi cu multe volume
să fii iubit şi să fii împotrivă
să fii frumos şi urât deopotrivă

să fii poet dar să-ți uiți poezia
să fii nebun şi să-ți simți nebunia
să fii bolnav şi să vrei să te doară
să fii poet şi poeții să moară.

12-07-2008

Poemul care se scrie singur

să stai în fața paginii albe
şi să nu ştii
cu ce cuvânt să începi

să aştepți
la fel cum piatra aşteaptă
trecerea râului
la fel cum aerul aşteaptă aripa
la fel cum lumina aşteaptă ochii
să o poarte prin lume
la fel cum respirația aşteaptă sufletul
la fel cum lacrima aşteaptă
durerea
la fel cum strigătul aşteaptă ecoul
să spargă pereții inimii
să aştepți cortegiul funerar al cuvintelor
să treacă să treacă şi-n urmă s-apară
poemul care se scrie singur
poemul care te vindecă de moarte

Horror Scop

şase degete la mână
douăzeci şi cinci de ore pe zi
dragoste cu factor umiditate
şansa îţi va surâde
citeşte horror scopul
viaţa e un cadavru scos la plimbare

vedete cu inimi siliconate
micul denunţ
reduceri la zero
morţi pretutindeni
din obişnuinţă războiul continuă
promiţătoare statistici
viaţa e un cadavru scos la plimbare

linii fierbinţi
apeluri ilimitate
excursii pe plaje-nsorite
halal cultură maculatură
prostia pe primul loc în box-office
ultima pagină
citeşte horror scopul
viaţa e un cadavru scos la plimbare

Poemul fără nume

poetul într-o zi se gândea
ce nume să-i pună poemului
ce urma să vină pe lume
Maria, Gheorge, Ioana, Dumitru, Camelia...
niciunul nu îi plăcea
voia ca poemul să aibă puterea
să strige în numele cuvintelor sale
Andrei, Carmen, Florin, Victoria, Mircea...
poetul scria şi tăia, scria şi tăia
până când rămase fără nume
şi-i puse poemului o stea
apoi închise ochii
şi steaua se ridică la cer

Sfârşitul lumii

Să fie oare scopul vieții
Un rendez-vous imaginar
În care inimile noastre
Să nu mai bată în zadar ?

Să fie viața consecința
Unei agnostice erori ?
Să fie moartea - izgonirea
Din paradis - de două ori ?

Sfârşitul lumii ne aşteaptă
Atâta doar ne-a mai rămas
Să profităm de cunoştințe
Până la ultimul popas

Să ne iubim pe apucate
Să ne gândim doar la prezent
Să ne dorim cu disperare
Numai la modul indecent

Să ne slăvim contemporanii
Şi să uităm tot ce-a trecut
Tot ce-a trecut o să revină
Cu fiecare început

O, Doamne ! ce miraj eristic
Sfârşitul lumii, ce sfârşit ?
Nu meritǎm să fim aproape
Nici de ne punem pe cerşit !

20-07-2008

Micul arhitect

Construiesc paradisul, sunt un mic arhitect
Tot ce-i bun, tot ce-i nobil, tot ce este corect
Sentimente, cuvinte, năzuințe, idei
Construiesc paradisul pentru oameni şi zei

Construiesc paradisul, zi de zi, rând cu rând
Tot ce văd, tot ce aflu, tot ce-mi trece prin gând
Sentimente, cuvinte, năzuințe, idei
Construiesc paradisul pentru oameni şi zei

Construiesc paradisul, paradisul pierdut
Tot ce vreau, tot ce-mi place, tot ce am de făcut
Sentimente, cuvinte, năzuințe, idei
Construiesc paradisul pentru oameni şi zei

Izgonire

încet-încet o să preferi să te ascunzi
de tine în tine însă fiecare parte a corpului
fiecare celulă te va striga
te va izgoni departe
în lume
să dai piept cu toată dragostea
rămasă în sufletele celorlalți

dragostea orfană de trup
şi crucea numelui zămislit din începuturi
şi pasul pe care-l aşteaptă tăcută
moartea
la capăt de drum

încet-încet şi mai aproape
de întâia prezicere
o palmă cu înțelesuri pământeşti
dată nimicului
nimicului care ne oblojeşte rănile fricii

Teoria singularității în haos

se adună, se adună toate înțelesurile lumii
într-o enigmă
un mare semn de-ntrebare privindu-ne mirat
de dincolo de răspunsuri plauzibile
de dincolo de presupuneri
şi crez

se adună, se adună toate lucrurile singure
într-o perfectă singularitate
izolată în haos
o muscă
într-un pahar de lapte rece
aflat la limita timpului
inseparabil

se adună, se adună toate aşteptările
într-o inefabilă întâlnire
cu neadevărul devenit adevăr

La ce bun

la ce bun e omul, dacă nu învie
fără judecata aspră şi târzie ?
la ce-i bună viaţa, scurtă şi nedreaptă
dacă nu există către cer o treaptă ?

la ce-s bune toate, cele trecătoare
dacă nu ne-nvaţă pentru ce se moare
pentru ce-s speranţe, pentru ce-s iluzii...
cine se va-ntoarce să tragă... concluzii ?

ne jurăm iubire, fără de adio
la ce bun e timpul ce va risipi-o ?
ne dorim destinul, ca pe-o escaladă
de pe vârf de munte cine o să cadă ?

la ce-i bună groapa, dacă ţine rece
şi prin faţa crucii, nimenea nu trece ?
la ce-i bun oftatul, ca o rugăminte
unde-i adevărul ? cineva ne minte...

Adevăr lipsă

m-am întâlnit cu adevărul
după ce l-am alergat ca Ahab prin oceanele lumii
m-am întâlnit şi-am vrut să-i înfig harponul adânc în inimă

adevărul mă privea cu ochi blajini
înghiţind tone de adevăruri minuscule
un adevăr care se hrănea pe sine cu adevăruri
lăsate de izbelişte
un adevăr care devenise un monstru

nu era mai bine să fiu un Iona în pântecul adevărului
trăind în adevăr murind în adevăr

adevărul mă privea cu ochi blajini
înghiţind tone de adevăruri minuscule

eu priveam adevărul
cu ochiul lipsă

Butonul pe care scrie moarte

Fericirea, un destin cu mai multe butoane
Ce vrei să fii, unde vrei să ajungi şi cât de repede
Însă n-avem atâtea degete şi nici atâta răbdare
Alegem ceea ce ni se pare mai simplu
Mai pe înțelesul nostru
Mai practic

Moartea întârzie
Își trimite durerile să inspecteze terenul
Își pune umbrele să numere paşii greşiți
Totul este calculat începând de la primul strigăt
Şi până la ultima zbatere
Prin vene circulă
Un trenuleț cu misivă
Fără opriri şi fără abatere

Te priveşti în oglindă
Frumoasă această închipuire din spatele
Atingerii reci
Şi dacă paradisul e o lume-n oglindă ?
Te uiți mereu, te vezi şi niciodată nu treci.

Viața arde ca un fitil
Moartea trage încet din țigară
Stăm cu degetul apăsat pe buton
În inima noastră se construieşte o gară

A fi sau a nu fi poezie

poezia este sculptura. zace într-un munte
de cuvinte.
poezia este pictura. o lacrimă într-o mare
de culori.
poezia este muzica. o notă pe registrul inimii.
poezia este lutul în mâinile olarului.
poezia este dragostea. odată ce iubeşti,
vei iubi pentru totdeauna.
poezia este strigătul unui bolnav
pe patul de moarte.
poezia este trista despărțire
sau întâiul sărut.
poezia vine, pleacă şi-n rest amintiri.
poezia este tot ce ne-nconjoară,
tot ce este în noi
şi tot ce rămâne.
poezia este mântuire, dumnezeire,
posedare şi exorcizare.
poezia este blestem şi surghiun.
poezia este crucea poetului
şi drumul Golgotei.
poezia este o țigară ce-ți arde plămânii
sau paharul de vin pe care-l bei de unul singur.
poezia este crede
şi nu te preface că scrii poezie.
poezia este să renunți la viață
şi să fii veşnic un cuvânt pe buzele celorlalți.
poezia este a fi sau a nu fi poezie.

Limba poetului şi ceasul poliglot

ceasul ştia trei limbi
de circulație universală
le vorbea pe toate trei deodată
fără să le-ncurce
poetul ştia doar o limbă
pe care ceasul n-o înțelegea
limba care apăruse
înainte ca ceasul să fie ceas
înainte ca orele să fie ore
înainte ca minutele să fie minute
înainte ca secundele să fie secunde

într-o zi ceasul a stat
hotărât să învețe
dar limba poetului o luase cu mult înainte
dincolo de ore, dincolo de minute
dincolo de secunde
dincolo de orice aşteptare

degeaba ai stat ceasule
degeaba ai stat

16.08.2008

Autopsie

poemul stătea lungit în fața cititorilor
ce-l tăiau cu sânge rece
şi-i căutau prin măruntaie
cauza scrisului

unii mai sensibili se țineau cu mâna de nas
alții vărsau de la distanță din lipsă de ocupație

undeva din umbră creatorul privea
fiecare metaforă era înlăturată cu grijă
analizată pe toate părțile

cât a fost în viață n-au dat un ban
l-au lăsat să sufere de foame şi singurătate
şi totuşi el spunea mereu că-i fericit

poemul stătea lungit în fața cititorilor
dezgolit de sensuri
scobit de cuvinte...

Cel mai prost poem din lume

nimeni, niciodată n-a dorit să îl scrie
chiar dacă merita şi el să vină pe lume
slab, mic, fără biografie
ceilalţi să-l strige:
Prostule, taci !
te privesc poemele bune
manierate, frumos îmbrăcate
de familie nobilă
titlu
studii, burse-n străinătate
mai multe limbi, critici, televiziune
Prostule, taci !

astfel, clarvăzător
încă din mitra ideii
cel mai prost poem din lume
aştepta şi tot aştepta
să-l aducă la viaţă
cel mai prost poet din lume !

Poemul peste aşteptări

nu nu nu este vorba de voi cei care
aţi vrea să fiu la picioarele voastre
ca o umbră înlănţuită ca un cerber dresat
înghiţind pământul

nu este nici o psihodramă
şi nici o demonstraţie de forţă
oglindă îmi sunt cuvintele peste aşteptările
lungi şi chinuitoare

erau vremuri când credeam în Sibilla
Merlin, Nostradamus când Sodoma şi Gomora
erau leagănul tinereţii mele imaginare
când jocurile imitau perfect realitatea
mai ţii minte ?
de fiecare dată ne întorceam acolo victorioşi
după atâtea şi atâtea eşecuri

acum mi se spune că toate lucrurile
au un inevitabil sfârşit
un termen la care să-mi raportez existenţa
undeva prin decembrie
singur mi-am ridicat durerile treaptă cu treaptă
tot mai sus şi de ce
zborul este al păsărilor
şi fericirea a celor care uită

aşteptările mi-au adus speranța
speranța aşteptarea calmă autoironică
drumul Golgotei era mai scurt decât drumul mâinii
la dumicatul de pâine
un dans lasciv de metafore

poemul era mereu peste aşteptări
într-un spațiu crepuscular
în care plonjam euforic
abisal mă hrăneam
din aceeaşi felie de întuneric trăgeau
Dante, Poe, Baudelaire, Bacovia
timpul era un intestin cadaveric
în care germinau cunoştințe

mi se tot spune să cred în lumină
să merg pe dârele ei ca un orb

Prăpastia dintre Backspace şi Enter

inflație de sentimente inflație de oameni
inflație de îngeri inflație de dumnezei
inflație de inflație

şi ce mai rămâne dacă nu cuvântul
de care tragem cu dinții
lingou de 24 carate

cuvântul pe care-l întoarcem pe toate părțile
ca pe un nou-născut
învățându-l să vorbească
să meargă să iubească
pentru ca să moară
odată cu prima şi întâia prezicere
tu eşti cuvântul purtat pe buze cuvântul purtat
pe aripi de vânt
cuvântul pe valuri cuvântul pe urmele trecerii
trecerii trecerii trecerii...

s-au scris atât de multe despre multe
şi toate la un loc
multe sunt puține toate sunt una
şi singura despărțire
ca o absurditate pusă cu ştreangul la gât
spune adevărul neadevărule
spune cu cine te-ai culcat de fiecare dată
când te căutam prin speluncile
imaginației

inflație de viață inflație de moarte
inflație de frumusețe inflație de speranțe
inflație de destine

inflație de tehnologie zilnic privesc
prăpastia dintre Backspace şi Enter

inflație de cer inflație de păsări cu o singură aripă
inflație de roți cu o singură spiță
inflație de tânguiri luminoase
inflație de toate lucrurile
purtând numele marii inflații

Ah, viață…

ah, viață, oamenii sunt tot mai departe de mine
şi mă ridic zi de zi pe un piedestal de cuvinte
privind mai de sus, tot mai de sus
ceea ce-am fost şi nu voi mai fi

dorințele mele se îndeplinesc
cu prețul pe care nu l-am ştiut
şi numai menirea de a duce la capăt ofranda
propriului suflet
mă lasă să respir
şi numele meu, da, numele meu
nu-l mai pot ține-n frâu
mi-a luat-o lacom înainte
cucerind redute, înalte redute

cursă cu finiş amăgitor la fiecare durere
nici nu mai ştiu de ce mă bat şi mă bat de ce
de o parte şi de alta a baricadei
sunt jumătățile mele
aruncându-şi vorbe de-ocară

dumnezeu tace şi-şi freacă palmele de bucurie
că încă-l iubesc, din când în când îmi face
un semn discret
cu coada ochiului femeia pe care-o visez
oricum nu există

incompatibil cu lumea
mă gândesc deseori la cei ce s-au dus
înainte de vreme
la cei ce s-au răzbunat pentru harul
cu care au fost înzestrați
la cei care-au ajuns în azil
fugind de umbra geniului
ce-i poseda mai rău ca satana
nu există cale de mijloc
nu există întoarceri
chiar dacă mă amestec din nou în mulțime

ah, viață, mergi şi lasă-mă-n urmă
ce-ți pasă de mine, nu vreau să ajung
acolo unde timpului i se face lehamite
de nefireasca sa trecere
nici moartea nu stă pe loc
se-ntoarce-n sicrie anchilozată de spate

ah, viață, oamenii sunt tot mai departe de mine
şi mă ridic zi de zi pe un piedestal de cuvinte
privind mai de sus, tot mai de sus
ceea ce-am fost şi nu voi mai fi

Colecția de fluturi

deseori mă inspir din ceea ce spun oamenii
şi spun ceea ce oamenii au nevoie să inspire

oricâte măşti strălucitoare ne-am pune
n-o să ne luminăm niciodată la faţă

nu este o problemă să înfrângi ego-ul
ci unde îi îngropi cadavrul

nu există metaforă mai frumoasă
ca adevărul gol-goluț

chiar dacă sărutul
e cursul de predare al unei limbi străine
şi coincidența
destinul privit prin ochii altuia

chiar dacă-n colecția de fluturi
sunt îngeri pentru toate zilele

Poem cu efect întârziat

mă întreb cum aş putea salva lumea
şi întorc cuvintele pe toate părţile
căutând soluţia

timpul trece
soarele bântuie ca un strigoi la fereastră
luna coboară ca un pirat de pe corabia nopţii

poate că moartea trebuie să bată darabana
în piepturile noastre
poate că iubirea trebuie legată la ochi
şi pusă cu faţa la zid
trageţi până rămâneţi
fără inimi

trageţi o linie mai adâncă
decât linia vieţii
şi faceţi socoteala sângelui
până la ultimul cent

cuvintele ard cu fitil
oamenii fug cât mai departe
de locul exploziei

13.09.2008

Şi te închini

prostia nu-i o armă, e scutul de oţel
toţi sfinţii în cazarmă te-aşteaptă la apel
durerea nu-i o cale, de nu ştii să o porţi
bei vinul din pocale şi îi cinsteşti pe morţi

ideile-s corupte, cuvintele-s murdare
iubiri cu haine rupte, atac şi apărare
o viaţă-ntâmplătoare nu-ţi va grăbi clemenţa
de cauţi ajutoare, îţi cauţi doar... demenţa

trecutul te inspiră, prezentul te-amăgeşte
când firul se deşiră, durerea-i ca un cleşte
te-ntrebi ce o să vină, ce vine nu contează
pe dâre de lumină, credinţa deliează

ehei, umanitate, a câta oară scriu
cuvintele-aruncate ca lutul pe sicriu
durerea nu-i o cale, de nu ştii să o porţi
bei vinul din pocale şi te închini la morţi

ce tristă este viaţa, poetu-i încă viu ?
sau este doar o umbră a celui ce-o să fiu ?

Tu eşti tu ?

ce este mai tragic să uiți
ultima dată când ai făcut dragoste
sau ultima dată când ai făcut dragoste
cu o poezie ?

fără să vorbesc de minciuna pe care
ai trăit-o îndeajuns
ca să crezi cu disperare în ea

formele amăgitoare
cuvintele mulate perfect pe obsesii
timpul care mușcă din carne
ca un câine turbat

ce poți ține minte ?
pipăitul sau gustul ?
ochii sau bătăile inimii ?
vocea ?

ea a fost prima femeie din viața ta ?
el a fost primul bărbat ?

ea a fost poezia ta ?
ele au fost cuvintele tale ?

tu eşti tu
venind din ce direcție ?

O durere celebră

o durere celebră
este tot ceea ce iubeşte o persoană celebră
este tot ceea ce îi este permis
să atingă şi să păstreze
numai pentru sine

durerea celebră nu te înşeală niciodată
este mereu acolo când ai nevoie de ea
nu trebuie să o strigi, să o cumperi
trebuie doar să îți aduci aminte

ea este durerea sufletului tău
investiția cea mai de preț
mărunțişul din buzunarele
întâmplărilor zilnice
mărunțişul pe care-l strângi
până când trupul tău se va sparge
ca o puşculiță grasă

ea este lacrima ascunsă
care curge din ochiul închis
focul mocnit
pe care arunci din când în când
câte o speranță ca pe un lemn putred

ea şi doar ea îți este fericirea
singurul lucru pentru care se mai merită
să o iei de la capăt

Poet prin lumea orbilor

la naştere am rupt tăcerea ca pe un cordon ombilical
şi am rămas să trăiesc hrănindu-mă
singur prin gura cuvintelor mele

am învățat să merg ca un baston
prin lumea orbilor

când m-am oprit
mi-am privit narcisist propria creație
într-un ochi
într-un ochi de apă

...am plecat înaintând
prin propria viață ca un poet
împotriva curentului
căutând sursa inspirației mele

voiam să-ntorc toate cuvintele ce mi-au fost date
şi să trăiesc din nou tăcerea
ca pe un ritual de împerechere
cu eternitatea

Aştept răspunsul...

De cine fug ? Nu am motive
Să mă grăbesc spre infinit.
Mai pun un gând pe portative :
De unde vin ? De ce-am venit ?

Şi cine oare să-mi răspundă ?
Vorbesc cu umbra şi... nimic.
Aştept minunea, o secundă
Mă-nvață cum să tac şi tic.

De ce ezit, de ce m-aş duce
Să caut, poate, un răspuns ?
Şi mortul spune de sub cruce :
- Nici pe la mine n-a ajuns !

De cine fug ? Nu am motive
Să mă grăbesc spre infinit.
Mai pun un gând pe portative
Şi mă opresc. De ce-am fugit ?

Guru amnezic

secundele s-au adunat într-o sectă
condusă de un guru
amnezic

traficant de nisip
în spațiul îngust
al clepsidrei

secundele s-au adunat
ca morții-n cimitir
aşteptând numărătoarea
inversă

degeaba

o nouă istorie începe
istoria clepsidrei
pe jumătate plină
de lăcomia unui guru
amnezic

Inimă de poet

mai bine să-ți asculți inima şi să greşeşti
decât să trăieşti cu regrete tardive
mai bine să investeşti în dragoste şi suferința ei
decât să-ți vinzi sufletul
pentru o stare de bine
doar pentru o stare de bine

poetul tot poet rămâne
şi chiar dacă-i rătăcitor printre cuvinte
sau exilat departe pe o insulă pustie
poetul tot poet rămâne
cu inima lui uriaşă
cât o patrie
bătând în pieptul unui copil

căci asemenea unei plante fără lumină
în trupul omului fără dragoste
creşte o mătrăgună
înveninându-i sângele

numai cine cunoaşte singurătatea
va stăpâni cuvântul
numai cine cunoaşte durerea
va stăpâni timpul
numai cine greşeşte şi recunoaşte
îşi va primi iertarea

nu, nu, aceasta nu este o poezie
şi nici o lecție de viață

este oglinda
în care se priveşte un poet
cu inima lui uriaşă
cât o patrie
bătând în pieptul unui copil

25-12-2008

Ceva din mine caută ceva

Ceva din mine caută singurătatea, ceva caută oamenii.
Bine că am ce alege.
Ceva din mine caută lumina, ceva caută întunericul.
Bine că pot arde, bine că mă pot stinge.
Ceva din mine caută liniştea, ceva caută larma.
Bine că există cuvântul.
Ceva din mine caută moartea, ceva caută nemurirea.
Bine că există cerul.
Ceva din mine caută ceva din tine.
Bine că există iubirea.
Ceva din mine caută adevărul, ceva caută minciuna.
Bine că există cugetul.
Ceva din mine caută totul, ceva caută nimicul.
Bine că există ceva care caută ceva.
Ceva din mine caută suferința, ceva caută alinarea.
Bine că există lacrima.

Ceva din mine caută fericirea.
Bine că există speranța.
Ceva din mine caută agonia, ceva caută
extazul.
Bine că mai pot să respir.
Ceva din mine îl caută pe Dumnezeu, ceva
îl caută pe diavol.
Bine că am în cine să cred şi de cine să mă lovesc.
Ceva din mine caută uitarea, ceva caută amintirea.
Bine că mai există visele.
Ceva din mine caută o secundă, ceva caută
un minut,
Ceva caută o oră, ceva caută o zi, ceva caută
o lună,
Ceva caută un an, ceva caută o viață,
Ceva caută mereu ceva.

27 decembrie 2008

Colecționarul poemelor de unică folosință

aş fi vrut ca Dumnezeu să fie măcar o dată om
şi să petreacă ceva timp şi cu mine
să ne întâlnim într-o bună zi pe stradă
el să mă bată cu palma pe umăr
ce faci prietene ?
apoi să fumăm o mahorcă
să bem un pahar
să stăm de vorbă cu orele
despre femei
să cădem beți pe sub mese
el poate să se prefacă
apoi dimineața să mâncăm o ciorbă de burtă
acrită cu oțet
la nota de plată
să fie totul trecut în contul lui
cu promisiunea unei rugăciuni de mulțumire
şi în clipa de pe urmă
să ne dăm mâinile bărbăteşte
să ne strângem în brațe
şi să ne ținem minte
pentru totdeauna

oamenii pe care i-am întâlnit o dată în viață
aduc pe undeva cu Dumnezeu
îmi lipsesc îmbrățișările lor
strângerile de mână
dar mai ales privirile
atunci când timpul
uita să respire
de la o vreme îmi bat amintirile în cuie
sunt colecționarul poemelor
de unică folosință

Să fii poet

Proiectându-şi eul în „dimensiunea iluziei veşnice", Ionuț Caragea construieşte un discurs în bună parte filosofic, atâta vreme cât dă expresie unor întrebări fundamentale: cine suntem, de unde venim, care este rostul nostru în univers. Imposibilitatea de a găsi un răspuns este adeseori dezarmantă, de unde o permanentă stare de tristeţe / singurătate / nelinişte: „sunt singur ca un mort pe fundul apelor tulburi / şi scriu poemul fără de sfârşit / poemul trist al stepelor / şi morilor de vânt / poemul beznelor intrate / în rutină" („Poemul fără de sfârşit").

Pentru a defini „absenţa a ceea ce suntem" este necesară redefinirea statutului ontologic. Echilibrul material / spiritual pare a fi fost serios afectat, aşa încât fiinţa poetică pare că rătăceşte într-o zonă clar-obscură, un fel de purgatoriu populat cu umbre şi iluzii: „nimic nou sub Soare / doar o umbră descheiată la şireturi / cu mâinile-n buzunare / şi şapca trasă bine pe cap / o umbră fără glas, fără nume / o umbră rătăcită prin lume" („Patruzeci de zile"). Lectura poemelor arată limpede că Ionuț Caragea este mai preocupat de stratul ideatic / de conţinut şi de încărcătura emoţională a acestuia şi mai puţin de forma sensibilă, de imaginile artistice şi de figurile de stil care, indiferent de profunzimea ori acurateţea lor, ar da o notă de artificial textelor. Ideile sunt transpuse aproape în ritmul în care iau naştere, consecinţa fiind că volumul dobândeşte, prin sinceritatea notării şi prin exploatarea acestei simultaneităţi gândire / scriere, tonalitatea inconfundabilă a jurnalului liric.

În „ordinea firească a suferinţei", planul terestru şi cel astral sunt separate şi, de cele mai multe ori, ireconciliabile, întocmai cum sunt viaţa şi moartea, zeii şi muritorii de rând, apa şi focul etc. Contrariile nu se ating, nu există comunicare / comuniune, astfel că, redus la funcţii primare, omul banal / locuit de moarte şi urmărit de nenoroc îşi exercită capacităţile cognitive în gol, în operaţii de inventariere, în schematism şi redundanţă: „şi iar îţi face inima inventarul sentimentelor / toate lucrurile sunt în ordinea firească / a suferinţei // viaţa este cât vezi cu ochii / norii soarele stelele cerul şi luna // oamenii dedesubt zeii deasupra // şi o pasăre

oarbă / cu ciocul încovoiat / spre propria inimă". („Inventarul sentimentelor"). Mărcile eului liric sunt folosite cu zgârcenie, preferându-se echivalența eu-tu sau eu-noi, ca urmare a unei operații mentale de ridicare de la particular la general. Meditația se apropie, în aceste condiții, de retorica tradițională, fiind preluate inclusiv interogațiile de acest tip: „mă-ntreb de ce nu alegem o carieră / în dragoste / nimic nu e scris cu fierul roşu / pe pielea destinului / ei, doar un gest din suprema emoție / suprimă emoția ?" („Suprema emoție"). Poetul oscilează între extreme: uneori este gata să creadă în predestinare, în existența unui plan divin pentru fiecare dintre noi, alteori se îndoieşte, preferă ideea de hazard şi lipsa de speranță, sentimentul golului / al absenței. Într-un poem de-o simplitate tragică, asemănător cumva cu un poem mai vechi de-al lui Adrian Popescu, Ionuț Caragea vorbeşte despre pierderea inocenței primordiale, despre sfărâmarea iluziilor şi despre consecința acestor pierderi / absențe: condamnarea la singurătate: „adevărata lume este a celor singuri / ştii şi totuşi te pierzi în mulțime / mergi lovindu-i cu umerii / pe toți ceilalți / şi nimeni nu-şi ridică / perechea ascunsă de aripi / poate că lumea este toată a ta / a celui rătăcit printre oameni / şi cine să zboare / şi cine ştie calea / spre marea singurătate a zborului" („Marea singurătate a zborului").

„Cuvintele rămase pe drumuri" reprezintă o metaforă a absenței, dar şi a lipsei de sens a oricărei încercări de comunicare. În inventarul de absențe pe care-l întocmeşte Ionuț Caragea în volum, se cuvine trecută, poate chiar pe primul loc, golirea de conținut a cuvintelor ; ele nu mai semnifică practic nimic, pentru că între semnificat / semnificant legătura este pe cale să se rupă definitiv: „să simți cuvintele cum muşcă din carne / cu dinții lor ascuțiți / şi numai sângele tău / să le aducă mai aproape de suflet // de unde veniți voi cuvintelor / din ce masonerie a nopții / din ce magie albă a zăpezilor veşnice / din ce inimă cu obloanele trase / din ce desagă cu dorințe spuse în van / să simți cuvintele toate cuvintele / rămase pe drumuri / strivite de paşi înghițite de umbre / să simți toate cuvintele ascunse de gura lumii / ascunse de nevoile imperative / ale unei iubiri cu dinți ascuțiți" („Magia cuvintelor cu dinți ascuțiți").

Ionuț Caragea experimentează moartea dându-i conotație orfică: „cântecul inimii mele / este cântecul păsării moarte /

noaptea coboară coboară / ca o pasăre de pradă / îşi înfige ghearele şi mă ridică / până dincolo de ziduri / în lumea aceea / în care dumnezeu şi lucifer / vorbesc şi vorbesc / pe limba lor păsărească" („Cântecul păsării moarte"). Este greu de spus unde se termină influența livrescă şi unde începe experiența personală, locuirea conştientă şi dramatică în moarte. Sunt poeme care aduc aminte, prin tensiunea tragică dintre poet, discurs şi sentimentul exprimat, de poemele lui Cezar Ivănescu, de mirarea lui în fața trecerii, de scrierea în palimpsest, de ipostazele filosofice şi poetice ale morții: „ce lume este asta / îmbrăcată cu haina pe dos / ce lume este asta în care timpul / învață să meargă în cârje / ce lume este asta în care nevoia de somn / este nevoia vitală de a muri o dată pe zi / vise ce vise străine mai bat la porțile întredeschise / ce cuvinte ce cuvinte domnule poet / inima mea se umple de frumusețea unor cuvinte / la fel cum coşciugul se umple / de frumusețea unui mort" („Soarele mort").

Important este, în volum, felul în care poetul încearcă să depăşească tânguirea, tonul minor al elegiei, şi să se ridice deasupra suferinței fizice, pentru a accede la ceea ce este cu adevărat superior. Încercarea de a se transcende şi de a transcende ceea ce ne divizează în trup şi spirit şi ne face, prin urmare, inferiori (v. Platon) poate avea sorți de reuşită prin trăirea, conştientă şi asumată, a propriului text: „am devenit prieten cu privirea / fără tânguirea privirii / am devenit prieten / cu ceea ce-mi viscoleşte sufletul / ca o armată de corbi / ce păcat, o zei, / ce păcat / am devenit cuvântul şi doar cuvântul / care-mi permite neîncetat să mă rog / la mormântul meu acoperit de flori"(„Mormânt acoperit de flori").

Zăpada, frigul, oasele, marea cea neagră, corbii etc. fac parte dintr-o recuzită simbolistă pe care Ionuț Caragea o structurează pe dimensiunile propriului lirism: „orbesc de atâta / zăpadă orbesc / şi tot ce-mi rămâne este marea mea cea neagră / ca un corb cu gingii însângerate / ca un corb cu lacrimi în ochi / zburând în fiecare seară la marginea viselor mele / redându-mi vederea de-altădată // aici fiecare poet îşi are propria identitate / nopți de vis şi coca cola / nici măcar vinul nu mai mă lasă / să mă pierd în apoteoza delirului / nici măcar fumul cu miros de cireşe sau piersici / nici măcar pozele cu iubirile / pe care le-am zidit în poeme matusalemice / nimic nimic nimic" („Metastaza zăpezii").

Mitul androginului își găsește o expresie elegiacă, în versuri ce încearcă să recupereze unitatea pierdută, trimiterile la animus şi anima pierzându-şi încărcătura filosofică în favoarea celei poetice: „mi-am petrecut o viață prin elegiile morții / îndrăgostit de litanii satanice / de corbi de ospicii de plumb / de mucegaiul florilor / şi niciodată dar niciodată / n-am murit îndeajuns ca femeia din mine / să fie liberă / să se-ntâlnească pe falezele eternității / cu bărbatul din tine" („Rendez-vous pe falezele eternității").

Volumul „Absența a ceea ce suntem" este, în mare parte, o radiografie a sinelui, un discurs despre experiența personală şi despre raportul cu lumea, discurs care se încheie, în ciuda celor câteva definiții (reuşite) date poeziei / actului de creație / poetului, fără ca adevărul, spre care se tinde în mod declarat, să fie întrevăzut: „adevărul mă privea cu ochi blajini / înghițind tone de adevăruri minuscule / un adevăr care se hrănea pe sine cu adevăruri / lăsate de izbelişte / un adevăr care devenise un monstru // nu era mai bine să fiu un Iona în pântecul adevărului / trăind în adevăr murind în adevăr // adevărul mă privea cu ochi blajini / înghițind tone de adevăruri minuscule // eu priveam adevărul / cu ochiul lipsă" („Adevăr lipsă").

Valeria Manta Tăicuțu

CUPRINS

Omul păianjen 13
Poemul fără de sfârşit 14
Patruzeci de zile 15
Inventarul sentimentelor 16
Suprema emoție 18
Marea singurătate a zborului 19
Dans nupțial 20
Filozofia chibritului 20
Magia cuvintelor cu dinți ascuțiți 21
O mie de porți, o mie de chei, o mie de şoapte 22
Cântecul păsării moarte 23
Soarele mort 24
Mormânt acoperit de flori 25
Lacrima mortis 26
Drumul pierzaniei 26
Oaselor, oaselor, frigului oaselor 27
Iubiri echidistante 28
Metastaza zăpezii 29
ivan poetul 30
Glezna unei metafore 31
Căutându-te 32
Rendez-vous pe falezele eternității 33
Unison 34
Monarhia fluturelui 36
În brațele crucii 37
Absența a ceea ce suntem 38
Filozofia durerii 39
Înghițitorul de noduri 40
Niciodată acum 41
Trăiesc în lumea imaginației mele 42
Cer fără scări 44
Joc de cuvinte 45
Totul trece 46
Albastru infinit 47

Părul vâlvoi, furtuni cu rochii de mirese 48
Ghici cine bate la uşă... 49
Poezie narcisistă 50
Cele două ruperi de ape 51
Vampirii cuvintelor cu tâlc 52
Sufletul omului 53
Să fii poet 54
Poemul care se scrie singur 55
Horror Scop 56
Poemul fără nume 57
Sfârşitul lumii 58
Micul arhitect 60
Izgonire 61
Teoria singularității în haos 62
La ce bun 63
Adevăr lipsă 64
Butonul pe care scrie moarte 65
A fi sau a nu fi poezie 66
Limba poetului şi ceasul poliglot 67
Autopsie 68
Cel mai prost poem din lume 69
Poemul peste aşteptări 70
Prăpastia dintre Backspace şi Enter 72
Ah, viață… 74
Colecția de fluturi 76
Poem cu efect întârziat 77
Şi te închini 78
Tu eşti tu ? 79
O durere celebră 80
Poet prin lumea orbilor 81
Aştept răspunsul... 82
Guru amnezic 83
Inimă de poet 84
Ceva din mine caută ceva 86
Colecționarul poemelor de unică folosință 88

fides

Colecţia EIDOS

1. Vasile Mihăescu – *Mustăţile lui Demiurgos. Demiurgos's Moustaches* (ediţie bilingvă română/ engleză)
2. Miriam Muşat – *Iată de ce*
3. Nicolae Ionel – *Flori de Cireş*
4. Teofana Botoşineanu – *Şi eu Te-am răstignit*
5. Virgil Poiană – *Catehism transilvan*
6. Nicolae Ionel – *Haiku*
7. Florin Ţupu – *Robia cuvîntului*
8. Nicolae Ionel – *Dor din dor*
9. Nicolae Ionel – *Rugăciune*
10. Adrian Voica – *Hanul cuvintelor*
11. Emilian Marcu – *Scoica sonoră*
12. Florin Ţupu – *Catapeteasma interogaţiei*
13. Nicolae Ionel – *Cîntece de leagăn*
14. Mihail Eminescu – *Poesii. Poèmes* (ediţie bilingvă română/ franceză)
15. Laura Ciobanu – *Este vorba de tine*
16. Nicolae Ionel – *Cît îi ceru şi lumea*
17. *** – *Psalmii*
18. Florin Ţupu – *Jertfa eutimică*
19. Dorin Popa – *Cînd o femeie vine către tine*
20. Dorin Popa – *For ever for never* (în limba engleză)
21. *** – *Harmony – Anthology of the 3rd World Congress of Poets for Poetry Research and Recitation, Iaşi, 2001* (ediţie plurilingvă)
22. Nicolae Ionel – *Marginea singurătăţii*
23. Bluma Finkelstein – *Faleza timpului*
24. Lucien Noullez – *Poezii*
25. Horia Victor Lefter – *Eu, el, ea şi noi. Moi, lui, elle et nous* (ediţie bilingvă română/ franceză)
26. Mariana Zavati Gardner – *Şoapte. Antologie de poezii*
27. *** – *De Dragobete. Antologie studenţească de poezie de dragoste*

28. Ionuţ Caragea – *Omul din cutia neagră*
29. Ionuţ Caragea – *33 bis*
30. Ionuţ Caragea – *Analfabetism literar*
31. Viorel Zegheru – *Eclosions. Ecloziuni* (ediţie bilingvă română/ franceză)
32. Nicolai Ciobanu – *Poezii*
33. Ionuţ Caragea – *Dicţionarul suferinţei*
34. Ionuţ Caragea – *Negru Sacerdot*
35. Vanda Steliana Florea – *Catapeteasma luminii*
36. Ionuţ Caragea – *Absenţa a ceea ce suntem*

Colecţia EUROPA

1. Dan Lucinescu – *Prin Europa. Din Scandinavia la Pontul Euxin.*
2 3. Nicolae Suţu – *Amintiri de călătorie. 1839-1847*
4. Nikolai Vranghel – *Memorii. 1847-1920*
5. Charles Joseph de Ligne – *Fragmente*

Colecţia LITTERATUS

1. Constantin N. Străchinaru – *Spre mai multă Lumină*
2. Petruţa Spânu – *Prozatori belgieni*
3. Constantin N. Străchinaru – *Mihai Eminescu şi Gustavo Adolfo Bécquer*
4. Magda Ciopraga – *Marguerite Yourcenar, de la morale à l'écriture* (în limba franceză)
5. Lucia Cifor – *Mihai Eminescu prin cîteva cuvinte cheie*
6. Corina Dimitriu – *Le Poème. Lectures analytiques* (în limba franceză)
7. Gabriela Gavril – *Cercul literar de la Sibiu*
8. Jacques De Decker – *Cartea cărţilor belgiene*
9. Maria I. Grigoriu – *Exercices de lecture* (în limba franceză)
10. Henri Meschonnic – *Utopia despre evreu* (Premiul I al Uniunii Latine – birourile din Bucureşti şi Chişinău – pentru cea mai bună traducere tehnico-ştiinţifică în limba română pe anul 2006)
11. Maria I. Grigoriu – *Poétique de la tragédie* (în limba franceză)
12. Jacques De Decker – *Filozofii amatori*
13. Nicoleta Popa Blanariu – *Când gestul rupe tăcerea. Dansul şi paradigmele comunicării*
14. Carmen-Maria Bolocan – *Sfintele Evanghelii. Modele didactice*

Colecţia MYSTERIUM

1. Florin Gheorghiţă – *Straniile inteligenţe invizibile*
2. Florin Gheorghiţă – *Comunicări cu cealaltă lume*
3. Ernest Schmitt – *Karma, cheie a destinului*
4. Ernest Schmitt – *Reîncarnarea, cheie a existenţei*
5. Constantin Luntraru – *Deryzor*

Colecţia PHANTASIA

1. Mihaela Lişman – *Fata din vis*
2. Eligiusz Wiarczyk – *Cruciuliţele şi alte povestiri*
3. Michel Lambert – *Ziua cea mare*
4. Marcel Pagnol – *Gloria tatălui meu. Amintiri din copilărie I*
5. Camille Lemonnier – *Un mascul*
6. Henri Cornélus – *Poveştile junglei*
7. Nathalie Gassel – *Eros androgin*
8. Jean Luc Outers – *Corp de meseriaşi*
9. Michel Lambert – *Sfîrşitul filmărilor*
10. André Sempoux – *Torquato, prietenul din alte vremuri*
11. Bernard Tirtiaux – *Aubertin d'Avalon*
12. Jean Jauniaux – *Marea @rcă*
13. Jacques De Decker – *Nu ai văzut nimic la Waterloo*
14. Michel Lambert – *Casa pictorului*
15. Jean Luc Outers – *Ora de vară*
16. Rose Marie François – *Zgura*
17. Jean Jauniaux – *Cuvintele lui Maud*
18. Henri Cornélus – *Miadoux* (în limba franceză)
19. Jacques De Decker, Paul Emond – *Povestiri cu tablouri. Suzanne şi mărul. Avraam şi femeia adulteră*
20. Jacqueline Harpman – *Lucarna*
21. Christian Libens – *Pădurea lui Apollinaire*
22. Maurice Carême – *Castelul de pe mare. Povestiri inedite. Povestiri insolite*
23. Luc Zana – *La Malle de l'Ingénieur. Une aventure inédite de Sherlock Holmes* (în limba franceză)
24. Marcel Pagnol – *Castelul mamei mele. Amintiri din copilărie II*
25. Jacques De Decker – *Parade amoroase*
26. Paul Emond – *Peisaj cu bărbat gol în zăpadă*

27. Paul Emond – *Vizita plenipotenţiarului cultural la bazilica de pe colină*
28. Jean-Luc Wauthier – *Libertăţi supravegheate*
29. Alain van Crugten – *Persoane deplasate*
30. Maurice Carême – *Le Château sur la mer. Contes fantastiques. Contes insolites*
31. Paul Emond – *Tête-à-tête*
32. Maurice Carême – *Bila de sticlă*

Colecţia RESTITUTIO

1. Platon Chirnoagă – *Istoria politică şi militară a războiului României contra Rusiei sovietice*
2. Radu Constantinescu – *100 de istorioare cu istoricii „Epocii de aur"*
3. Dan Lucinescu – *Jertfa (1944-1963)*
4. Dan Lucinescu – *Lupta (1941-1944)*
5. Dan Lucinescu – *Voievodul (Mihai Viteazul)*
6. Dan Lucinescu – *Spre Război (1939-1941)*
7. Dan Lucinescu – *Întoarcerea din neguri (1963-1987)*
8. Pamfil Şeicaru – *Adevărul trebuie amintit. Politica României. 1933-1944*
9. Victor Stoica – *Memorii. Petre Ţuţea la verticală*
10. Carmen Sylva – *Les pensées d'une Reine*
11. Victor Stoica – *Prizonier la „aliaţi"*
12. Pamfil Şeicaru – *Construcţii pe nisip. Politica aistorică*
13. Ion Negru – *Războiul din umbră*
14. Dan Lucinescu – *Ştefan cel Mare şi Sfînt*
15. Nicolae Tomescu – *Politica externă a României întregite*
16. Carmen Sylva – *Les pensées d'une reine. Cugetările unei regine*

Colecţia SPIRITUS

1. Lev Şestov – *Extazele lui Plotin*
2. Dmitri Merejkovski – *Gogol şi diavolul*
3. Nicolae Ionel – *Rugăciune*
4. Dmitri Merejkovski – *Rusia bolnavă*
5. Dmitri Merejkovski – *Evanghelia necunoscută*
6. Anton I. Adămuţ – *Literatură şi filosofie creştină*
7. *** *Ars moriendi. Cartea creştină a morţilor*
8. Silviu Lupaşcu – *Sacrificiu şi Teocraţie.*

9. Pr. Petre Semen – *Icoana în Biblie*
10. Silviu Lupaşcu – *Sfinţi ascunşi. Călăuzitori de măgari*
11. Bluma Finkelstein – *Moştenirea Babelului. Elogiu diversităţii*
12. Oliver – *Prima luptă*

Colecţia ŞTIINŢE EXACTE

1. Ana Grama, Maria Filip – *Medii de programare*
2. Wolfgang Pfeifer, Romeo Ciobanu – *Grundlagen der industriellen Diagnose. Theorie und Praxis*
3. Romeo Ciobanu, Christina Schreiner – *Calitatea în industrie şi servicii. De la definire la tehnici moderne de asigurare*
4. Elena Scorţanu – *Polimeri parabanici. Domenii de utilizare*
5. Maria Brumă, Mariana Dana Iosip – *Polimeri aromatici fluoruraţi*
6. Dumitru Scorţanu – *Surse de putere în comutaţie neizolate cu IGBT*
7. Maria Brumă, Ion Sava, Elena Hamciuc – *Polimeri aromatici cu siliciu*
8. Sergiu Coşeri – *Poliuretani. Aspecte privind reactivitatea izocianaţilor cu compuşii hidroxilici*
9. Dumitru Scorţanu – *Convertoare electronice. Tehnici M.I.D.*
10. Elena Scorţanu, Cristina Prisăcariu, Adrian Caraculacu – *Contribuţii în domeniul polimerilor cu stabilitate termică şi foto-oxidativă. Aplicaţii*
11. Laurenţiu Dimitriu – *Electronică pentru automobile*
12. Nicoleta Negoescu – *Probleme de punct fix pentru funcţii şi multifuncţii*
13. Dumitru Scorţanu – *Convertoare electronice folosite la creşterea factorului de putere*

Colecţia ŞTIINŢE MEDICALE

1. Rodica Petrovanu – *Probleme de diagnostic şi tratament ale medicului în ambulator*
2. Rodica Petrovanu – *Obezitatea. Insulina – factor de risc metabolic*
3. Florin Stoica – *Nevroza astenică. Etiopatogenie. Tratament*
4. Laura Ciobanu – *Ghiduri de practică şi protocoale în fibro-bronhoscopie*
5. red. Vasile (Bebe) Mihăescu – *Generaţia next. Next generation*
6. Vasile Mihăescu – *Sexul. PROadolescenţii, îngerii, demenţii*
7. red. Vasile (Bebe) Mihăescu – *Psihologie sexuală aplicată*

8. Colette de Bruin – Give me 5. *Dă-mi o mînă de-ajutor. Pedagogie modernă pentru lucrul cu persoane autiste*

Colecţia ŞTIINŢE POLITICE

1. Virgil Stoica – *Metodologia analizei politice*
2. Virgil Stoica – *Procesul şi analiza politicilor publice*
3. Claude Lévi Strauss – *Rasă şi istorie*
4. Emanuel Corneliu Mogîrzan – *Introducere în dreptul comunitar*

Colecţia TEATRU

1. Maurice Maeterlinck – *Pelléas şi Mélisande*
2. Fernand Crommelynck – *Încornoratul magnific*
3. Nicolae Ionel – *Constantin Brâncoveanu*
4. Sofocle – *Filoctetes*
5. Jacques De Decker – *Joc de interior* şi alte piese
6. Paul Emond – *Teatru*
7. Jean Pierre Dopagne – *Prof* şi alte piese
8. Marcel Voisin – *Einstein şi demonii*
9. Thilde Barboni – *Georges Simenon. O viaţă nu-i de-ajuns*
10. Emile Verhaeren – *Mănăstirea*

BIBLIOTECA SCRIITORILOR FRANCOFONI

1. Michel Lambert – *Seri albe*
2. Carlo Masoni – *A patra poartă*
3. Jean-Luc Outers – *Ordinea de zi*
4. Henri Cornélus – *Delfinul*
5. André Sempoux – *Micul Iuda*
6. Maurice Carême – *Medua*

Editura FIDES

EDITURĂ RECUNOSCUTĂ DE CNCSIS

IAŞI, RO, UE
gsm: +40 740 04 99 91
editura_fides@yahoo.fr
http://www.fides.srw.ro

PRINTED IN EU

mai întâi oamenii şi apoi profeţiile lor
suntem ceea ce suntem şi totuşi căutăm un răspuns
nu credem în alţi dumnezei în alţi dumnezei nu credem
mai întâi oamenii şi apoi profeţiile lor

tot ce atingem pare străin
firească atingerea străin sentimentul
nu credem că este ceva mai străin decât noi
nu credem în fapte şi totuşi nimic
din gânduri nimicul

nu credem în alţi dumnezei în alţi dumnezei nu credem
ne doare absenţa a ceea ce suntem

(Absenţa a ceea ce suntem)

Editura FIDES
www.fides.srw.ro
editura_fides@yahoo.fr
ISBN 978-973-8930-40-7